

«*Si la poesía cambiara el mundo todos los pobres serían poetas*». En castellà, el titular d'[aquesta entrevista](#) em sona molt més solemne que no en el moment de pronunciar-ho. Els titulars de les entrevistes tenen això, que només una d'entre tantes respostes és escollida pel periodista com a reclam per captivar el lector. Ep, de cap manera em desdic, ni em queixe del bon treball del periodista. Ha de vendre. Passa, però, que obrir la plana i, de sobte, trobar-te aquesta sentència a cinc columnes segurament impacta gairebé tant com un anunci de televisió. Almenys s'entén un primer significat...

No com, per exemple, un *spot* que fa últimament una marca d'automòbils, on un xiquet de cinc anys puja al cotxe i li pregunta a son pare: «*Pare, saps que la meua amiga Nerea és negra*». I el pare, amb confiança, li respon: «*Clar, clar que ho sabia*». I el xiquet replica: «*Pos jo no*». Veu en off: «*Nuevo Clase B...*». Qüestió de classe. En volta de negra, arriba a dir que és jueva i tenim la III Guerra Mundial. Pense aleshores que els anuncis no canvien el món, que Obama importarà Mercedes i que moltes *nerees* del planeta continuaran fent un llarg camí per tornar soles a casa en eixir d'escola.

Sort que els xiquets se'n riuen: